

faa Folk til at tro, at der . . . Hvem kommer nu dér?”

Inde fra Storstuen hørtes tunge Trin og Lyden af en Stok, der stødtes mod Gulvet. Et Øjeblik efter viste et ældre, forladent Kvindemenneske sig i den aabne Dør.

„Mormo'er!“ udbrød paa én Gang Emanuel og Børnene og strakte Armene ud imod hende.

„Ja, det er rigtignok mig,“ sagde hun med sin barnlige Stemme og nikkede smilende rundt til dem alle. „Vi hørte inde fra Brugsen, at I havde haft Vogn efter Kyndløse-Doktoren, og da jeg netop kunde faa Agejlighed her til Møllevejen med Kristen Hansens, jog jeg i Tøjet med det samme. Jeg syntes dog, jeg skulde høre, hvad der stod paa.“

„Aa, vi haaber til Gud, det hele ikke har stort at betyde,“ svarede Emanuel. „Det er Gutten, der har faaet et lille Smæk af sin gamle Skade, og Hansine har ladet sig skræmme og vilde absolut have Doktoren hentet.“

„Vorherre ha'e Tak og Lov — saa er det altsaa ikke noget større. Fatter og jeg blev jo lidt forskrækkede, som I vel kan tænke. Her plejer jo ikke at være Doktorbesøg.“

Hun løsnede det store Sølvspænde paa sin